

ttig Eiendom⁴. Der er jo, som bekendt, i vore Dage Mange, som ere Hesteholdere uden at drive eller eie Jord. Overhovedet forekommer det mig, at, naar man først har etableret det Princip, at den saa vidt muligt skal leies til kommunale Arbejder eller til Arbejder i offentlige Diemed, og at man kun skal ty til Tvangsarbejde, naar det andet Middel ikke strækker til, saa er det ogsaa haande langt forstandigere og langt forsvarligere at ty til den tilstedeværende Arbeidskraft, være sig af Mennesker til Snæfæstning eller af Heste til Kjørsel, end at ty til et gammelt Skatteobjekt. Der er dog i Virkeligheden ikke synderlig Lighed (Rasmussen: Maa jeg bede om Ordet!) imellem de Præstationer af Kjørsler og Arbejde, som man hidtil har gjort som en Art af Skat, være sig nu Skat til Kommunen eller Skat til Staten, og saa de Præstationer, som der i det her foreliggende er Tale om, der vel ere Tvangsarbejde, men Tvangsarbejde imod Betaling. Og jeg kan ikke se, hvad der egentlig berettiger til her at fastholde det gamle Skattegrundlag som Objekt med Hensyn til den fremtidige Fordeling af en ganske anden Art Arbejde. Det Arbejde, som betales, har nemlig, som sagt, en ganske anden Karakter end det Tvangsarbejde, der ydes til Staten eller Kommunen uden Beskedlag. Ganske vist gjælder dette Sidste om Betalingen ikke med Hensyn til Krigskjørsler, thi der staar ikke særlig Noget i Lovforslaget om, at disse enten blive at erstatte umiddelbart af Kommunens Kasse, eller at de skulle refunderes af Statskassen; der staar slet ikke Noget om, at det Samme skal gjælde om Krigskjørsler, som gjælder om Fredskjørsler, idet Tanken formodentlig har været den, at Spørgsmaalet om Betaling for slige Kjørsler skulde være Gjenstand for særlig Afgjørelse i de enkelte Tilfælde. — Jeg ser iøvrigt meget vel, at mine Bemærkninger eller, om man vil, mine Indvendinger imod saa ganske at forlade Lovforslagets Tanke om fremtidig at holde sig til den disponible Hestekraft, som Udvalgets Flertal vil, og i Stedet for at holde sig til det kjørepligtige Hartkorn, ikke kunne finde deres Udtryk i nogen Afstemning over de foreliggende Forslag, fordi der ikke er

noget enkelt af disse, som man vil kunne stemme imod, uden at man samtidig udstemmer Noget, som man, jeg ogsaa, maa ønske indsat i Lovforslaget. Jeg kunde ganske vist ogsaa selv have stillet Ændringsforslag med Hensyn til dette Punkt, men det er jo Noget, som et enkelt Medlem nødtig griber til. Jeg har ogsaa nærmest kun ønsket ved mine Udtalelser om det paagjældende Forslag at fremkalde andre Udtalelser end de meget faa, der hidtil ere fremkomne fra Udvalgets Medlemmer med Hensyn til det omhandlede Spørgsmaal, et Spørgsmaal, der forekommer mig at have en noget større Betydning, end Flertallet har tillagt det, nemlig det Spørgsmaal i sin Helhed, om Udredelsen af Kjørsler fremtidig skal ske efter Hestekraft eller efter de gamle Bestemmelser og Regler. — Skulde Stillingen imidlertid imellem Sagens Afgjørelse nu og den 3die Behandling blive den, at man holder sig til den gamle Kjørselspligt, saa skal jeg dog helst stille til det ærede Udvalg, om det ikke vil være det Rigtigste helt at optage Reglerne om, hvem Kjørselspligten nu paahviler, i selve Lovforslaget, thi det er ikke heldigt særlig ved et Lovforslag af et saa fylldigt Indhold som dette, at de, hvem Pligtarbejdet paahviler, altsaa navnlig Landboerne, ved Siden af det skulle granske tilbage til Forordningen af 26de Juni 1844 og i visse Retninger maasse endnu længere tilbage for at komme paa det Reue med, hvem der egentlig er kjørepligtig, og hvem ikke. Det vilde, som sagt, forekomme mig rigtigst, da Lovforslaget dog allerede har et saa stort Omfang, saa ogsaa at spendere endnu et Stykke til for at faae udtrykt, hvem det er, der er de egentlige Kjørepligtige.

Efter Lovforslagets § 42 skulde den Bestemmelse i § 33 af Loven af 2den Marts 1861 falde bort, at Enhver, som i Brandpolitiet's Tjeneste yder en Kjøre- eller Rideagt, faar samme godtgjort i Omgangen af Sogneægter. Denne Forskrift har Udvalgets Flertal imidlertid foreslaaet skal udgaa, og Følgen af, at der saaledes ikke siges noget Særligt i § 42 om de nævnte Ægter i Ildbrandsstilfælde, vil jo da ganske simpelt blive den, at man fremtidig bliver henvist til at leie til Sprøitekjørsel. Men dette forekommer mig